

## TĚŽKÝ ŽIVOT



## PRAKTIKANTA MOJŽÍŠE

„Tentokrát to bude bomba!“ rozzářil se hlavní vedoucí Vláďa na přípravě schůzce velikonoční víkendovky naší farnosti. „Jsou Velikonoce a o těch si připomínáme co?“ zvedl obočí jako chemikářka, když čeká na odpověď u tabule. „Že by umučení Páně?“ nejspíš tím neměl odpovědět Rost'a, aby Vláďa na nás praktikanty přestal machrovat a vyklopil, o jakou bombu jde.

„Jasně, ale taky přechod Izraelitů Rudým mořem! A to přesně naši kluci letos zažijou! Moře sice nemáme, ale řeku skoro suchou nohou přejdou!“

A musím říct, že bomba to byla, teda spíš mohla být! Nikdo nevěděl, jak se to Vláďovi podařilo, ale přemluvil hasiče, aby si udě-

lali o Velikonocích protipovodňové cvičení. A naplánoval to fakt skvěle: „Tvůj úkol,“ obrátil se s důvěrou na mě, novopečeného praktikanta, „bude vyvést náš národ z Egypta a vést ho k řece. Bude vás honit zběsilé faraónovo vojsko holek ze scholy, to už je domluvený! U řeky se pomodlíte a ty vztáhneš ruku nad moře. Mezitím my s hasičema začneme proti proudu napouštět ten protipovodňový vak, který na chvíli přehradí řeku, a tak budete moct přejít na druhou stranu. Jakmile vás uvidíme na druhém břehu, vak rychle vypustíme a holky budou mít smůlu.“

A tak se taky stalo. Teda skoro. Zpočátku vše klapalo: Uječená schola pronásledovala nebohé Izraelity s takovou vervou, že se brzy unavili a začali reptat. „Mě už to nebaví!“ začal Martin. „Vydrž, statečný národe! Čeká nás velká odměna od Hospodina!“ povzbuzoval jsem malátnou mysl zástupů. „To tak,

leđa studená řeka! Měli jsme zůstat v teple na faře, co nám tam chybělo?“ přidal se k Martinovi Ondra. „Důvěřujte Hospodinu, neopustí vás!“ snažil jsem se nevyzrát z mojžišské role, ale svírala mě obava, že na rozdíl od Mojžíše tentokrát prohrajou. „Kluci, kašlem na něj, přeče se nebudeme brodit ledovou řekou,“ výhružně zavelel Vojta, „ještě to nám chybělo!“ „Neblbněte a vraťte se, bude to super, věřte mi, prosím,“ volal jsem za vracejícími se Izraelity a chtělo se mi skoro brečet. Proč mi nevěří? Vždyť by se jim to určitě líbilo, přejít suchou nohou mořem...

Na příští víkendovku mě už za praktikanta asi nikdo nevezme. Vláďa byl nepřičetný, že nejsem schopný dovést k řece pár kluků, když on vše tak skvěle připravil. Prý před těmi hasiči vypadal jako pitomec. Kluci izraelské se k němu přidali, když se dozvěděli, co je čekalo. Křičeli, proč jsem jim neřekl, co je čeká, že by tam šli, že jsem jim zkalil celou víkendovku...

V tu chvíli mi došlo, jak strašně těžké to s námi má Bůh. Má pro nás připravené dobrodružství, o jakém se nám nesní, s odměnou, kterou si ani nedovedeme připravit. Ve své lásce a úctě k naší svobodě nás však není schopný násilím přinutit jít cestou s Ním, a tak často stojí bezmocný před naší pohodlností a hloupostí. Kéž bych si tak vzpomněl na své Izraelity pokaždé, až mi bude připadat, že Boží cesta učení, zkoušek a poctivého života nikam nevede a nejlepší by bylo utéct zátky k jistotám svého starého průměrného života bez námahy.

Štěpán Pospíšil

# Jsou LETOPISY NARNIE škodlivé?

Jeden člověk říkal, že Letopisy Narnie nejsou vhodná literatura pro děti, protože tam je magie, a říkal i něco o působení ďábla – nejspíš v tomto příběhu.

Co si o Narnii myslíte? Je to pro katolíky vhodná literatura nebo ne? Petr, 19 let



Milý Petře, domnívám se, že Narnie je jako četba pro katolíky nejen neškodná, ale přímo blahodárna – a obzvláště pro děti, které tak mohou skrze dobrodružný kouzelný příběh nasát leccos podstatného o křesťanském pohledu na svět.

Lewis sám katolík nebyl, byl však hluboce věřícím anglikánem, který měl ke katolictví velmi blízko (přijímal dokonce i nauku o očištění nebo důležitost svátostí v životě křesťana). Sama skutečnost, že se v nějakém příběhu vyskytují kouzla, nemůže být důvodem pro jeho odmítnutí. Na základě takového klíče by potom byla „satanská“ i většina českých pohádek.

Magie je zlem, protože chce manipulovat s posvátnem a obejít přitom Boha. Pozorný čtenář však uvidí, že právě před takovým jednáním, před pýchou, sebestředností a před zneužíváním moci Lewisovy Letopisy Narnie varují – a naopak hájí důvěru v Aslana (který je v knihách obrazem Krista).

Podobně je tomu ostatně i v Hobitovi a Pánu Prstenů, jejichž autor J. R. R. Tolkien byl zbožný katolík, který do kostela chodil několikrát týdně (a jeden z jeho synů se dokonce stal knězem). I Narnie i Pán prstenů vyprávějí obrazně, pomocí pohádkových postav a kouzel, také o našem světě. Za pomoci těch rekvizit je sdělováno hluboce křesťanské poselství. Podobně jako pomocí slov lze sestavit věty zbožné i bezbožné, je možné i za pomoci draků, skřítků, mluvčích lvů a čarodějnic vytvořit vyprávění křesťanská (Lewis, Tolkien) i nekřesťanská (třeba Pullmanův Zlatý kompas).

Shrnuto a podtrženo: Vinit Lewise ze satanismu je ještě větší nesmysl, než tvrdit něco takového třeba o Boženě Němcové. Je to celé o to absurdnější, že autor Narnie v mnoha knihách před tím Zlým (viz Rady zkušeného ďábla nebo román Ta oblundná síla) přímo varoval.

Štěpán Smolen

Více o této tematice najdeš na (dnes už staříčkém a opuštěném) webu cslewis.signaly.cz

# FRANTIŠKÁNI, TO JSOU PÁNI

Naši milí čtenáři, v poznávání našich řádů jsme minule skončili u kapucínů. Dnes se přesuneme k další františkánské řádové odnoži, a to přímo k FRANTIŠKÁNŮM. Konkrétně do Brna, kde v klášteře sídlí i bratr Jan Kapistrán Gajdoš.

Bratře Kapistráne, proč jméno Kapistrán a co to jméno znamená?

Sv. Jan Kapistrán, nebo také z Capestra, což je italské město. V naší provincii je zvykem oslovovat přídomkem, jelikož bratři Janů je mnoho. Byl františkán, který žil na přelomu 14. a 15. století. Navštívil několikrát české země a kázal jako apoštolský legát v Olomouci, Znojmě, Českém Krumlově, Chebu, Mostě a Brně, jehož je patronem. Jeho kanonizační titul zní: „Stella Bohemia“, neboli Hvězda Čech. Byl sem poslán za účelem navrácení husitů do katolické církve. Toto se mu velice, k nelibosti husitských vůdců, dařilo.

Je také zakladatel naší provincie v duchu tehdejší reformy našeho řádu, která usilovala o navrácení se k žití v jednoduchosti s důrazem na větší chudobu a delší čas věnovaný modlitbě. Bývá zobrazován jako františkán s jednou hvězdou nad hlavou a prapor s křížem v ruce. Vedl také vojska v bitvě u Bělehradu v roce 1456 proti Turkům. Velice mě oslovuje jeho houževnatost a zápal. Byl také choleric, což na mě také sedí.

Odkud pocházíte?

Jsem rodilý Brňák, takže opět „doma“.

Jak dlouho jste u františkánů a proč jste rozhodl zrovna pro ně?

Tento rok to bude 10 let, co jsem vstoupil k františkánům. Sv. František je můj biřmovací patron. Velice na mě zapůsobily příběhy o jeho vztahu k přírodě, ale zvláště mě přitahoval jednoduchý způsob života a žití bratrství naplněného, které bylo pro Františka nejpodstatnější.

Proč jste zrovna v Brně? To si můžete vybrat?

Do Brna jsem byl poslán. Každý bratr skládá vedle slibů čistoty a chudoby také slib po-



slušnosti, který obsahuje připravenost opustit místo a rozdělanou práci a přijmout ji na jiném místě.

Budete někdy knězem? Jak dlouho trvá příprava na kněžství ve Vašem řádu?

Řád se skládá z bratří kněží, kteří přežívají, a bratří laiků. Já začínám směřovat k trvalému jáhenství. Vysvěcen může být někdo až po složení věčných slibů, které se skládají zpravidla po šesti letech od prvních a po dokončení teologického studia. Každou žádost schvaluje provinční rada v čele s provinciálem.

V čem jsou specifika Vašeho řádu?

Náš řád má především žít bratrství v komunitě jako znamením různosti povah, a přesto společného povolání i schopnosti spolupráce a lásky. Dále se všemi lidmi a dokonce i stvořeným světem. Sv. František nazývá bratrem slunce, měsíce a dokonce i mravence. Máme být na okraji se všemi lidmi, tady se nemyslí pouze lidé bez přístřeší, ale hlavně lidé, kteří jsou na okraji duchovně, kteří, nevědí, co se smyslem života. Proto konáme každý rok velké misie v některém našem větším městě. Loni jsme byli např. v Českých Budějovicích. Sv. František toužil celý život po misiích, sice se nedostal do Maroka, přesto o to horlivěji kázal po okolí Assisi.

Dalším úkolem je sloužit církvi v čase, tedy co je aktuální potřebou církve, proto se teď hodně věnujeme pastoraci v našich farnostech. Při některých klášterech máme i tři farnosti.

Foto: archiv Jana Kapistrána Gajdoše

V ČR máme 6 domů, a to v Praze, Plzni, Liberci, Brně, Uherském Hradišti a Moravské Třebové. Je nás 45 bratří a na celém světě asi 14 tisíc.

Jak vypadá Váš běžný den a jaké jsou Vaše úkoly v domě bratří?

Jako bratři se společně modlíme 3x denně. Ráno máme společně rozjímání a modlitbu breviáře, tak i v dalších časech během dne. Potom následují společné adorace, rozjímání nad Písmem, duchovní obnova... Velký důraz je kladen na společnou modlitbu a účasti na liturgii.

Má práce se hodně dotýká farnosti, jsem zaměstnán v Brně–Husovicích na plný úvazek jako pastorační asistent. Věnuji se mládeži a dětem. Také mám na starosti i úřednickou v kanceláři. Dále jsem submagistr postulantů, tedy pomáhám těm, kteří přicházejí do řádu v jejich plném začlenění hned od počátku, a mám mnoho jiných úkolů, ale to by mi další stránka nestačila. :o)

Ministroval jste v dětství? Máte nějaký zajímavý zážitek z ministrování?

Ano, asi od 13 let. Později se mnou ministroval i můj bratr, a když při proměňování dělal blbosti, tak jsem mu jednu uvalil a druhou dostal od oltáře, pan farář se nestačil divit. Párkrát se to opakovalo. Také jednou vypadla během mše elektrika, zážitek mše jen při svíčkách mám v sobě doteď.

Víme, že se věnujete ministrantům, tak se těšíme, že na závěr našeho rozhovoru nám jistě řeknete to, co právě potřebujeme slyšet ;)!

Jako ministrant sloužím již více jak 15 let. To i teď jako řeholní bratr. Ministrování je svým způsobem úžasné povolání od Pána. Není to jen pro malé kluky. To, že můžu bratřím kněžím sloužit u oltáře, je nepopsatelná radost.

Bratře Kapistráne, děkujeme za čas věnovaný službě ministrantům, děkujeme za rozhovor a přejeme hodně radosti, síly, nápadů, zdraví a vše potřebné, abyste Pánu sloužil celým svým životem.

Ptal se Jenda Lukeš



Máš-li nějaký dotaz, napiš nám ho na e-mail: vrtak@tarsicius.cz